

Naenkrat maje z glavo, domisli se in reče:

— To ni resnica, kar sem dejal, češ, da bi bilo vseeno, ali umrje kdo prej ali pozneje. Ne tisto . . . logično sklepanje . . . umna razporedba naših misli . . . to ni resnično. Samo to je resnično, kar čutimo, da! Samo naše čustvo v prsih je resnica, vse drugo je laž. Naša pamet je laž, laž! Zakaj . . . Mika bi morala živeti!

Gabrič skloni obraz globlje, iz oči mu kapljejo na gosto solze in se obešajo na bilke in na drobne cvetove temnih rožic.

— Mika, da — ihti in sope — Mika, da, Mika bi morala biti živa. Kdor govori drugače, ta laže. Tudi jaz sem lažnik . . . kajti tukaj je umevno to in umevno ono, ali resnica je samo ena: Mika bi morala živeti!

Gabrič se zvrne v travo poleg ruše in si zakrije z rokami obraz. Joče tiho in dolgo, prekriža potem roke na prsih in gleda v temnomodri in ogromni nebeški šotor nad sabo in v tiste zvezde, ki gore po njem.

— Ker ne živiš, Mika, moja lepa, sem nesrečen. In vse, kar rečem in kar sem rekel, je laž, samo to je edina resnica. Le moja nesreča je resnična, vse drugo je zlagano, drugega ni, drugo tiči le v prazni besedi, ki je ne čutimo.

Čez dolgo časa vstane in gre počasi proti mestu. V ozadju se je dvignil mesec. Netopirji križajo pot in šum mesta se počasi približuje.

Gabrič je sključen, konci suknje dosežajo na obeh straneh skoro kolena, a hrbet je kratek, kakor da ga je krojač skazil. Senca, ki gre pred Gabričem, je silovito dolga, tenka in obupna.

Karel Dolenc:

Zaman!

Kam, misel nemirna, kam ploveš, kam mi bežiš?
Kam, duh koprneči, kam hitiš, kam drhtiš?

Ah, saj ne dosežeš ciljev, ki k njim hrepeniš,
predaleč, predaleč je solnce, ki k njemu želiš:
glej, danes razmahneš peroti, da k solncu zletiš,
a jutri — z zlomljenimi krili v prahu ležiš!